

ἐπὶ τοῦ σπαταλῶντος ἀνοήτως τὴν μετὰ κόπου ἀποκτη-
εῖσαν εἰς τὰ ξένα περιουσίαν) Αἴγιν. β) Ὁφελουμαι
οἶν. : Δὲν ἔβγαλα τίποτε ἀπὸ τόσους κόπους. γ) Ἐπιτυγ-
άνω Λέσβ. : Ὁ,τ' βγάλου καλῶς βγαλμένον. 10) Νικῶ
παιδιᾷ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) : Τὸν ἔβγαλα. 11) Ἀποχω-
ρίζω τι ἐκ τοῦ εἰς μέρη κατανεμομένου γενικοῦ συνόλου
οἶν. : Μοῦ ἔβγαλαν κ' ἐμένα μερτικό. 12) Εὐρίσκω τι
ἀριθμητικῆς πράξεως, συνάγω λογιστικῶς κοιν. : Μὲ τὸ
κό του λογαριασμοῦ τὰ βγάλε λιγώτερα. β) Ἐξάγω συμ-
έρασμα, εἰκάζω κοιν. : Δὲν ἔβγαλα τίποτα ἀπ' ὅσα μοῦ εἶπε.
13) Ὁδηγῶ, φέρω κοιν. : Ὁ δρόμος - τὸ μονοπάτι μᾶς
βγάλε σὲ μιὰ ραχοῦλλα - 'ς ἓνα ἐρημοκκλησιάκι - 'ς τὴν πόρτα
τοῦ κάστρου κττ. κοιν. || Φρ. Ὁ Θεὸς νὰ τὸ βγάλῃ σὲ καλὸ!
ἐκ τῆς πρὸς ἐπιτυχίαν ἔργου τινός) κοιν. Ὅπου τὸ βγάλ' ἡ
ἀκρὴ (ἐπὶ ἐνεργείας ἀβεβαίου ἐκβάσεως) πολλαχ. Τὰ βγάλα
τὰ πράματα (τὰ διεχέειμασα τὰ ζῶα) Στερελλ. (Αἰτωλ.) β)
Προπέμπω, συνοδεύω κοιν. : Φεύγοντας ἀπ' τὸ σπίτι του
μ' ἔβγαλε ὡς τὴν ἐξώπορτα. 14) Ἀναβιβάζω Κρήτ. Πε-
λοπν. (Σουδεν.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) : Ἐβγάλλω τὰ κοκκία ἀπ' ὅ,ς σὸ δῶμαν νὰ ξεραίν'ταν
(νὰ ξεραθοῦν) Χαλδ. Ἐβγάλα τὸ μῖγμά μου ἀπ' ὅ,ς Κρήτ. Εἶναι
βγαλμένοι πάνου Σουδεν. Ἐξέγκεν ἄτον ἀπ' ὅ,ς σὴν πέτραν
Τραπ. || Φρ. Ἐξέγκεν ἄτον ἀπ' ὅ,ς (τὸν ὑπεστήριξε καὶ τὸν
ἀνέδειξε) Τραπ. Ὁ δᾶσκαλον ἐξέγκεν ἄτον ἀπ' ὅ,ς (ὁ δάσκα-
λος τὸν προήγαγεν εἰς τὴν ἀνωτέραν τάξιν, τὸν ἐπροβίβα-
σεν) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Μὲ βιάσι τότε βγάλανε 'ς τ' ἄλογό του μεγάλην,
μὰ δὲ δορεῖ νὰ βασταχτῇ καὶ ξαναπέφτει πάλι

Κρήτ. 15) Διαπερῶ, διέρχομαι α) Τοπικῶς κοιν. :
Λαχάνιασα, μὰ τὸν ἔβγαλα τὸν ἀνήφορο. β) Χρονικῶς
κοιν. : Τὸν βγάλαμε τὸ Γενάρι - τὸ Φλεβάρη - τὸ χειμῶνα κττ.
κοιν. : Γουάφω τὴν χειμῶνιά (τὸν χειμῶνα) Καλαβρ. || Φρ.
Ἐβγάλα τὴν βόρα (διηλθὼν τὴν θύελλαν κάπου χωρὶς νὰ
μὲ προσβάλῃ) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) 16) Ἀποπερατώνω
κοιν. : Ὁ γιὸς μου ἔβγαλε τὸ γυμνάσιο καὶ πάει 'ς τὸ πανεπι-
στήμιο. 17) Φέρω εἰς πέρας, ἐκτελῶ, συντελῶ κοιν. :
Εἶχε βιά νὰ βγάλῃ τὸν ἀργαλειό Ἡπ. Ὅπως ὅπως τὸ βγάλε
τὸ ταξίδι Ὑδρ. || Φρ. Ἐβγάλε δουλειὰ (συνετέλεσε πολλὴν
ἐργασίαν) κοιν. Ἐβγάλε 'ς τὴν πλάνη τόσα κομμάτια (κατειρ-
γασθῇ διὰ τῆς πλάνης) Προπ. β) Τελειώνω Πόντ. (Κο-
τύωρ. Τραπ. Χαλδ.) : Ἐξέγκα τὸ χαρτὶν (τὸ βιβλίον). 18)
Ἐκδίδω, δημοσιεύω κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. : Ἐβγάλε
βιβλίον - περιοδικὸ κττ. κοιν. β) Κοινοποιῶ κοιν. : Ἐβγά-
λαν διαταγὴν κοιν. || Ἄσμ.

Τσαὶ θενὰ βγάλω κάλεσμα μὲ τὴν κααλ-λαρία
ποῦ θὰ ἄστῃ ἡ ἄκρα τὼς πέρα 'ς τὴν Παναγία

Κάρπ. γ) Διαδίδω πολλαχ. : Φρ. Τοῦ ἔβγαλαν ἄβανιά
(τὸν ἐσυκοφάντησαν). δ) Λαμβάνω ἀπὸ ἀρχὴν ἢ ὑπηρε-
σίαν ἔγγραφον πρὸς ἐνέργειαν πράξεώς τινος κοιν. : Ἐβγάλα
τὴν ἄδεια τοῦ γάμου - εἰσιτήριο γιὰ ταξίδι κττ. 19) Συν-
θέτω καὶ κοινοποιῶ κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. Πόντ.
(Τραπ. Χαλδ.) : Φρ. Τοῦ ἔβγαλαν τραγούδι (ἔκαναν δι' αὐτὸν
τραγούδι ἐπαινετικὸν ἢ σκωπτικὸν) κοιν. Γουάφω τραβού-
δια Καλαβρ. || Ἄσμ.

Ἐγὼ γιὰ τὴν τρυγὸνα μου θ' ἔβγάλλω τραγωδίαν

Χαλδ. 20) Κοινολογῶ, διαθρυλῶ κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.
Χαλδ.) : Φρ. Ἐβγάλε ὄνομα μὲ τὴν παλληκαριά του (διεθρυ-
λήθη, ἐγίνε ξακουστός). Τὸ κορίτσι ἔβγαλε ὄνομα (διεφημί-
σθη διὰ τὰς ἀρετάς του). Τὸ κρασί ἔβγαλε ὄνομα (ἐγίνε
πασίγνωστον διὰ τὴν καλὴν ποιότητά του) κοιν. Ἐβγάλλω
ὄνομαν Τραπ. Χαλδ. β) Μετοχ. βγαρμένος = ὁ ἀποδε-
δειγμένης ποιότητος Κρήτ. : Βγαρμένος ποιητὴς (δίκανον

ὄπλον). γ) Δυσφημῶ κοιν. : Ἐβγαλαν τ' ὄνομα τοῦ κορι-
τσιοῦ. Εἶναι βγαλμένο τ' ὄνομά του. Μετοχ. βγαρμένη = ἡ
κακῆς διαγωγῆς, ἐπὶ γυναικὸς Κρήτ. δ) Διαδίδω τι ψευ-
δῶς, συκοφαντῶ Κρήτ. Μύκ. Νίσυρ. : Ἦταν ἓνας κοδὸς
το' ἐπήρνε μιὰ γυναῖκα πολὺ ὁμορφ' τσαὶ τὸν κατατρέξετε νὰ
τοῦ πάρου τὴν γυναῖκα τσαὶ τοῦ βγάλανε χρῆος δέκα χιλιάδες
δραχμὲς (ἐκ παραμυθ.) Μύκ. || Ἄσμ.

Ἐβγάλαν τὸν πῶς χρεουστᾷ δέκα χιλιάδες γρόσια
Νίσυρ. 21) Δίδω ὄνομα κατὰ τὴν βάπτισιν, ὀνομάζω
κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) :
Παροῖμ.

Ἀκόμη δὲν τὸν εἶδαμε | καὶ Γιάννη τὸν ἔβγάλαμε
(ἐπὶ τοῦ προεικάζοντος ὡς βέβαιον μέλλον πρᾶγμα ἀπί-
θανον) κοιν. β) Δίδω εἰς τινα παρωνύμιον, παρονομάζω
κοιν. : Τὸν ἔβγαλαν Καμπούρη - Κοιλαρᾷ κττ. 22) Κατορ-
θώνω νὰ ἀναγνώσω τι, ἐπὶ γραφῆς κοιν. : Εἶδα κ' ἔπαθα
νὰ βγάλω τὸ γράμμα του. 23) Ἀμτβ. ἐπαρκῶ Εὐβ. (Αὐ-
λωνάρ.) : Δὲ βγέλλουνε τὰ λεφτά.

Πβ. βγάζω, βγαίνω, βγάνω.

βγάλ-λωμα τό, Ρόδ. Σύμ. κ.ά. βγάλ-λῶμα Ρόδ.
φκάλ-λῶμα Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. βγάλλω.

1) Ἐξάρθρωσις ἐνθ' ἄν. 2) Ἐκρίζωσις ἐνθ' ἄν. :
Ἄσμ.

Ποιὸς ἦτο ὅπου μίλησε κ' ἐφάνη ἀββουκάτος,
βγάλ-λωμα θέλ' ἡ γλῶσσά του μ' ἓνα κομμάτι βάτο
Ρόδ.

Πβ. βγάλσιμο.

βγαλ-λωματιὰ ἡ, Ρόδ. βγαλ-λῶματιὰ Ρόδ. βγαλ-
λῶματιὰ Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. βγάλλω.

Ἐξάρθρωσις. Πβ. βγάλσιμο.

* **βγαλ-λωματιάζω**, μέσ. βγαλ-λωμαδιάζομαι
Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. βγάλλω καὶ τοῦ οὐς. μάτια.

Πάσχω ἐξόρουξιν τῶν ὀφθαλμῶν : Γνωμ. Κάλλιο νὰ
βγαλ-λωμαδιαστῇς παρὰ νὰ κακονομαστῇς.

βγαλλώνω Καππ.

Ἐκ τοῦ ρ. βγάλλω κατὰ τὰ εἰς - ὡς ῥήματα.

Ἐκβάλλω, ἐξάγω.

βγάλμα τό, ἔβγαλμα Καππ. (Σινασσ.) Κύθν. Πε-
λοπν. (Αἴγ.) Πόντ. (Κοτύωρ. Ὁφ.) κ.ά. — ΠΓεννάδ. 336 καὶ
368 — Λεξ. Περίδ. ἔβγαλμαν Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ.
(Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἔβγαρμα Θράκ.
(Αἴν.) Μεγίστ. Πελοπν. (Μάν.) Σέριφ. Σίφν. Χίος κ.ά. ἔ-
βγαρμα Χίος ἔβκαρμαν Κύπρ. βγάλμα Ἡπ. Νάξ. Στερε-
ελλ. (Ἀράχ.) Σύρ. (Ἐρμούπ.) κ.ά. βγάλμαν Λυκ. (Λι-
βύσσ.) βγάλμα Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κορων.) βγάρμα Κρήτ.
Μεγίστ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σίφν. Χίος κ.ά. — Λεξ. Βλαστ.
βγάρμα Κῶς κ.ά. βκάρμαν Κύπρ. γουάμ-μα Καλαβρ.
(Μπόβ.) γουέμ-μα Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βγάλλω. Εἰς τὸ βγάλμα ἀνάπτυξις συνο-
δίτου φθόγγου. Πβ. καὶ βγαλμός - βγαλιμός, βγαλ-
τικὸς - βγαλιτικός, βγαλτός - βγαλιτός.

1) Ἐκβολή, ἐξαγωγή ἐνθ' ἄν. : Θέλει βγάρμα τὸ δόντι
Κρήτ. Δοντί' ἔβγαλμαν Κοτύωρ. Χαλδ. Θέλουν ἔβγαρμα οἱ
φασολεῖς Σέριφ. β) Μεταφ. ἀποπομπή, ἀποδίωξις Κα-
λαβρ. (Μπόβ.) 2) Πληθ., τὰ πρὸς ἐκρίζωσιν πράγματός
τινος ἔξοδα Νάξ. : Πλερώνω τὰ βγάλματα τῶν φασολεῶν.

3) Ἐκχέρωσις τόπου τινός Ἡπ. β) Τόπος ἐκχερ-
σωθεὶς Ἡπ. 4) Ἐξοδος Καλαβρ. (Μπόβ.) Κῶς Μεγίστ.

Σίφν. κ.ά.—Λεξ. Περίδ. β) Τὸ μέρος ὅπου ἐξέρχεται τις Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σίφν. : Δὲν ἔχουν ἄλλο σπῖτι νὰ πααίνουσι, δὲ βγάμμα δὼν εἶν' ἐπὰ (Ἀπύρανθ.) 5) Ἀνατολὴ Καλαβρ. (Μπόβ.) Κέρκ. Κρήτ. Κύθν. Μεγίστ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Αἴγ.) Σίφν. Χίος κ.ά. : Πρὶν τὸ ἐβγαλμα τοῦ ἡλίου Αἴγ. 'Σ τὸ ἐβγαμμα τοῦ ἡλίου Χίος. 'Σ τὰ βγαλίματα τοῦ νήλιου Ἀπύρανθ. β) Τὸ σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος ὅθεν ἀνατέλλει ὁ ἥλιος Θράκ. (Αἰν.) 6) Ἐξάρθρωσις, στρέβλωσις Θράκ. (Αἰν.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Στερελλ. (Ἀράχ.) Χίος κ.ά.—Λεξ. Περίδ. Βλαστ. : Ἐχω βγάμμα Ἀράχ. Τῇ δερί' τ' ἐβγαλμαν (τοῦ χειριοῦ τὸ βγάλσιμο) Χαλδ. 7) Ἐκφυμα, ἐξάνθημα, δοθιὴν Καππ. (Σινασσ.) Χίος. Συνών. ἀγαθὸ 1, ἀποστήμα 1, βγάλσιμο 7, βγαλτικὸ (ιδ. βγαλτικὸς 3), βγαλτὸ (ιδ. βγαλτὸς 7), βγαντὸ (ιδ. βγαντὸς), βγατὸ (ιδ. βγατὸς 2), καλόγερος, πόνεμα, σπυρί. 8) Πληθ. βγάμματα, ἀπορρίμματα ὑλῶν χρησιμοποιηθεισῶν εἰς τὴν βυρσοδεψίαν Σῦρ. (Ἐρμούπ.) 9) Πληθ. ἐβγάμματα, καρποὶ ἐλαττωματικοὶ οἱ ὅποιοι μὴ δυνάμενοι νὰ μεταφερθοῦν εἰς ἄλλας χώρας ἀποχωρίζονται τῶν λοιπῶν καὶ δαπανῶνται ἐπιτοπίως ΠΓεννάδ. ἐνθ' ἄν. 10) Πληθ. βγάμματα, τὰ πρὸς πώλησιν αἰγοπρόβατα τὰ ὅποια συνήθως δὲν εἶναι τὰ ἀκμαῖα καὶ εὖρωστα, ἀλλὰ μᾶλλον τὰ καχεκτικά Κρήτ.

Πβ. βγάλσιμο.

βγαλμοδόντης ὁ, Πελοπν. (Μάν). βγαλμοδότης Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βγαλμὸς καὶ δόντι.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου λείπουν τινὲς ὀδόντες. Συνών. βγαλτοδόντης, κουτσοδόντης, φαφούτης. Πβ. βγαλοδόντης.

βγαλμὸς ὁ, Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.) Πελοπν. (Κορινθ. Τρίκκ.) βγαλμὸς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) βγαρμὸς Κύθν. Σίφν. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. βγάλλω. Διὰ τὸ βγαλιμὸς ιδ. βγάμμα.

1) Ἐξοδος ἐνθ' ἄν. : Ὡ, ποῦ νὰ βγαίνη ἡ ψυχὴ του τσαι βγαρμὸ νὰ μὴν ἔχη! (ἀρά) Κύθν. || Ἄσμ.

Ἐδῶ ποῦ ῥθες, Γιαννάκι μου, ποτὲ βγαλμὸς δὲν ἔχεις

Ἡπ. 2) Ἐξόρυξις Πελοπν. (Κορινθ.): Βγαλμὸς 'ς τὰ μάτια μου! (ὄρκος). 3) Ἀνατολὴ Νάξ. (Ἀπύρανθ.): 'Σ τὰ βγαλίματα τοῦ νήλιου.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Βγαρμοὶ καὶ τοπων. Χίος.

Πβ. βγάλσιμο.

***βγαλοδόντης** ὁ, θηλ. ἐβγαλοδοντοῦ Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. βγάλλω καὶ τοῦ οὐσ. δόντι.

Γυνὴ στερουμένη ὀδόντων. Πβ. βγαλμοδόντης, βγαλτοδόντης.

βγαλσιὰ ἡ, πολλαχ. βγαρσιὰ πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ρ. βγάλλω καὶ τῆς καταταλ. -σιὰ.

1) Ἐξαγωγή, ἐκρίζωσις πολλαχ. : Παροιμ.

Γιὰ τοῦ σκίνου τῇ ριζιὰ | δὲ φτάνει μιὰ βγαρσιὰ

(ὁ πολλοὺς ἔχων προστάτας ἢ πολλὰ διαθέτων μέσα δὲν ἐκβάλλεται εὐκόλως ἀπὸ τῆς θέσεώς του) Λεξ. Δημητρ.

2) Ἐξοδος πολλαχ. : Γνωμ. Ὁ Χάρως ἔχει μπασιά, μὰ δὲν ἔχει βγαλσιὰ Ἰθάκ. β) Τὸ μέρος διὰ τοῦ ὁποίου ἐξέρχεται τις πολλαχ. : Ἡ βγαλσιὰ τῆς ρεματιᾶς. 3) Μέρος ὅθεν ἀναβρῦει ὕδωρ Λεξ. Δημητρ. : Στέρεινε ἡ βγαλσιὰ τοῦ βράχου.

Πβ. βγάλσιμο.

βγαλσίδι τό, πολλαχ. καὶ Καππ. βγαλσίδ' πολλαχ. βορ. ιδιωμ. βγαλσίδ' Μακεδ. (Χαλκιδ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βγαλσιὰ καὶ τῆς καταλ. -ίδι.

1) Ἐξοδος πολλαχ. καὶ Καππ. : Γνωμ. Ὁ Χάρως μπασιά ἔχει, ἀμὴ βγαλσίδι δὲν ἔχει Ἡπ. Ὅπου μένει 'ς σοῦ Χάρου τὸ μπαχτὲ ἄλλο βγαλσίδι δὲν ἔχει Καππ. β) Τὸ μέρος δι' οὗ ἐξέρχεται τις πολλαχ. 2) Ἐξάνθημα μολυσματικῆς νόσου, εὐλογίας, ὀστρακιάς κττ. Μακεδ. (Καταφύγ.) Χαλκιδ.

Πβ. βγάλσιμο.

βγάλσιμο τό, ἐγβάλοισιν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἐγβάλοισιν Πόντ. (Ὁφ.) ἐγβάλοισιν Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) βγάλοισιν Πόντ. (Τραπ.) βγάλοισιν κοιν. βγάλδισιν Καππ. (Ἀραβάν.) βγάλοισιν βορ. ιδιωμ. βγάλδ'μον πολλαχ. βορ. ιδιωμ. βγάλτ'μον Θεσσ. Μακεδ. (Βελβ.) κ.ά. βγάρσιμο Ζάκ. Κρήτ. Μεγίστ. κ.ά. βκάρσιμον Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βγάλλω καὶ τῆς καταλ. -σιμο.

1) Ἐκβολή, ἐξαγωγή κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) : Τὸ βγάλσιμο τοῦ δοντιοῦ - τῆς πέτρας κττ.

β) Ἀντλησις κοιν. : Μὲ κούρασε τὸ βγάλσιμο τοῦ νεροῦ.

γ) Ἀπόσπασις κοιν. : Μὲ δυσκόλεψε τὸ βγάλσιμο τοῦ καρφιοῦ. Τὸ βγάλσιμο τῆς τρίχας. δ) Ἐξόρυξις κοιν. : Τὸ βγάλσιμο τοῦ ματιοῦ. ε) Εὐνούχισμα ζῴου Πελοπν. (Μαζαίικ.) ς) Ὀρυξις, σκαφή Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Θέλ'ν βγάλοισιν τ' αὐλάκια, γιατί κατέβασιν τοῦ ποταμὸ καὶ τὰ χάλασιν.

ζ) Ἀποβολή, ἀφαίρεσις κοιν. : Βγάλοισιν τῶν ρούχων.

η) Ἐξαγωγή διὰ πίεσεως, ἐκπίεσις, ἐπὶ ἐλαίου Στερελλ. (Αἰτωλ.) 2) Ἐξάρθρωσις κοιν. : Τὸ βγάλσιμο τοῦ χειριοῦ μ' ἔκανε νὰ ὑποφέρω πολὺ. 3) Ἀνατολὴ σύνθηθ. : 'Σ τὸ βγάλσιμο τοῦ ἡλίου. 4) Ἡ τοῦ σχοινίου διάτασις ὥστε νὰ ἔχη σταθερὸν μήκος Λεξ. Περίδ. Δημητρ. 5) Ἡ φυσικὴ ἐκκένωσις τοῦ σώματος, ἀφόδευσις πολλαχ. 6) Ἡ πρόπτωσις τοῦ δακτυλίου τοῦ πρωκτοῦ Λεξ. Βυζ. 7) Οἰδημα τοῦ δέρματος, δοθιὴν, ἐξάνθημα Ζάκ. Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)—Λεξ. Περίδ. Συνών. ιδ. ἐν λ. βγάμμα 7. 8)

Ἡ διὰ καθαροῦ ὕδατος τελευταία πλύσις κοιν. : Εἶμαι 'ς τὸ βγάλσιμο τῶν ρούχων. Συνών. ξέβγαμμα. 9) Μεταφ. ἐξόφλησις κοιν. : Μὲ δυσκόλεψε πολὺ τὸ βγάλσιμο τοῦ χρέους.

Πβ. βγάλ-λωμα, βγαλ-λωματιά, βγάμμα, βγαλμὸς, βγαλσιὰ, βγαλσίδι, *βγαλτίκι, βγάσι, βγασιὰ, βγασίδι, βγάσιμο, βγάσμα, βγασιμὸς, βγατίκι.

βγάλτης ὁ, Πελοπν. (Γέρμ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βγάλλω.

Ὅχετὸς ὕδατος : Νὰ ξεβουλώσῃς τὸ βγάλτη νὰ φύγουνε τὰ νερά.

***βγαλτίκι** τό, βγαλ-λωτίκι Σύμ. βγαρτίκι Ἰων. (Ἐρυθρ.) βγαρτίσι Κύθν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βγαλτὸς καὶ τῆς καταλ. -ίκι.

Λῆξις, τέλος ἐνθ' ἄν. : 'Σ τὰ βγαλ-λωτίκια τοῦ μηνοῦ - τοῦ χρόνου - τοῦ Μάρτι κττ. Σύμ. Τὰ βγαρτίκια τοῦ Μάρτι Ἐρυθρ.

Πβ. βγάλσιμο.

βγαλτικὸς ἐπίθ. Θεσσ. (Ἀλμυρ.) — Λεξ. Δημητρ. βγαλτ'κὸς Ἡπ. (Πρέβ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) βγαλτικὸς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) βγαρτικὸς Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βγαλτὸς καὶ τῆς καταλ. -ικός. Διὰ τὸ βγαλτικὸς ιδ. βγάμμα.

1) Ὁ ἀναβλύζων, ὁ ἀναβρῦων, ἐπὶ ὕδατος πηγαίου κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ φρεάτιον Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Δημητρ. : Πουτίζου τοῦ χουράφι μ' μὴ βγαλτ'κὸ νερὸ Αἰτωλ. Συνών. βγαλτὸς 2. 2) Οὐδ. οὐσ., καθαρτικὸν φάρμακον, καθάρσιον Ἡπ. (Πρέβ.) : Εἶχε πυρετὸ τὸ παιδί καὶ πῆρε βγαλτ'κό. 3) Οὐδ. οὐσ., δοθιὴν Θεσσ. (Ἀλμυρ.)

